

УДК 327.8

ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО АДВОКАТУРУ ТА АДВОКАТСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Сталовєров В.М.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Проаналізовані основні проблеми реформування законодавства про адвокатуру та адвокатську діяльність. Досліджено Стратегією реформування судустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 рр. Мета – вироблення обґрунтованого науково-практичного підходу до вирішення проблем, які пов'язані з реформуванням інституту адвокатури. З'ясовано, що на даний час існує багато проблем щодо реформування законодавства про адвокатуру.

Ключові слова: адвокат, адвокатура, реформування, етика, адвокатська етика, стажування, порядок проходження стажування, адвокатське самоврядування, монополія, адвокатська монополія, проблеми реформування.

Постановка проблеми. Ратифікація угоди про асоціацію з Європейським Союзом за-свідчила вибір Україною європейської системи цінностей та стандартів захисту прав людини, додержання яких на практиці можливе за умови реалізації принципу верховенства права, забезпечення кожному права на справедливий судовий розгляд незалежним та неупередженим судом, а також ефективного виконання своїх функцій суміжними правовими інститутами і перш за все адвокатурою України. Однією з умов досягнення членства в Європейському Союзі є побудова такої системи адвокатури, яка відповідала б новим суспільно-політичним і економічним реаліям, розроблення законодавства, норми якого відтворювали б модель європейського інституту адвокатури.

Стратегією реформування судустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 рр., затвердженою Указом Президента України від 20 травня 2015 р. № 276/215, пе-

редбачені: проведення комплексу заходів щодо вироблення інституційних засад адвокатури України, приведення законодавства, що регулює діяльність цього правозахисного інституту, у відповідність до європейських стандартів.

Гармонізація українського законодавства привела до великого кола дискусій щодо проблем пов'язаних із законодавством про адвокатуру. Тому на даний час реформування інституту адвокатури є досить доцільним, оскільки це дозволить вирішити низку питань, які є проблемними в адвокатурі. Отже, з огляду на початок нового етапу реформування адвокатури України виникла необхідність дослідження організації та діяльності адвокатури країн Європейського Союзу, порівняння з вітчизняною адвокатурою.

Проблематика теми роботи підтверджується тенденціями і динамікою внутрішнього розвитку України, потребою реформування інституту адвокатури в цілому.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Теоретичною основою статті стали праці українських фахівців. Зокрема, М.Р. Аракелянц, О.А. Банчуком, С.Ю. Бовою, А.В. Богмою, О.Н. Бондарем, Т.В. Варфоломеевою, С.В. Гончаренко, І.Ю. Гловацьким, Ю.М. Грошевим, М.С. Демковою, О.Л. Жуковською, Я.П. Зейканом, М.А. Маркушем, О.Р. Михайленко, А.В. Іванцовою, В.М. Ісаковою, К.П. Коваль, Т.С. Коваленко, А.В. Кузьмінних, В.С. Лічко, С.М. Логіною, В.Т. Нором, М.В. Руденко, С.Ф. Сафулько, О.Д. Святоцьким, В.О. Святоцькою, В.В. Сердюком, М.І. Сірим, З.Д. Смітійенко, М.В. Стоматіною, Н.М. Таварткіладзе, Л.В. Тацій, Р.С. Титикало, Д.П. Фіюлевським, С.Я. Фурсою, Н.В. Хмелевською, П.В. Хотенцем, В.П. Шибіко, Ю.Т. Шрамко, О.Г. Яновською та ін.

Науковий інтерес до теми зумовлений необхідністю поглибленого вивчення проблем щодо реформування законодавства про адвокатуру, що відбуваються в Україні. Аналіз зарубіжного досвіду організації і діяльності адвокатури дає змогу виявити певні особливості цього інституту, напрями і тенденції його розвитку, які ще не властиві українській адвокатурі, об'єктивно і критично оцінити діяльність цього інституту в Україні, встановити переваги і недоліки, окреслити шляхи її реформування, що дозволить вирішити питання, які вже давно врегульовані в більшості країн сталої демократії. Зростання кількості публікацій та дисертаційних досліджень, присвячених проблемам діяльності адвокатури, що спостерігається в другій половині ХХ – початку ХХІ ст., свідчить про значний інтерес до питань організації цього правозахисного інституту.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Сучасний стан наукової розробленості питань, пов'язаних з проблемами реформування адвокатури є таким, що широке кола наукових джерел, матеріалів сучасної правозастосовної практики, у вітчизняному правознавстві раніше не здійснювалося, що підтверджує необхідність виведення цієї наукової проблеми на новий дослідницький рівень. Тому, першочерговим завданням для науковців буде створення великої кількості праць, присвячених проблемам реформування законодавства про адвокатуру та адвокатську діяльність.

Метою статті є вироблення обґрунтованого науково-практичного підходу до вирішення проблем, які пов'язані з реформуванням інституту адвокатури.

Виклад основного матеріалу. Нині адвокатура України переходить на якісно новий рівень розвитку. З урахуванням положень уже створеного законодавства, яке задовольняє запити сучасного суспільства до цього інституту, останній починає модернізуватися, поступово перетворюючись при цьому на самостійний і дієздатний орган, що забезпечує надання професійної правової допомоги. Необхідність вдосконалення діяльності адвокатури пояснюється і підвищенням її значення для становлення громадянського суспільства і правової держави. Зростання ролі адвокатури в сучасній правовій системі розглядається як один із способів обмеження державою своєї влади за допомогою створення і функціонування незалежного правозахисного інституту, що сприяє реалізації та захисту прав і свобод людини.

Держава Україна знаходиться на етапі формування нового правового обґрунтування діяльності адвокатури, яка за час свого існування набула великого і важливого значення. Передусім це знайшло своє підтвердження у тому, що у ст. 59 Конституції України прямо відображена воля народу завдяки гарантуванню кожному права на отримання правової допомоги [6], пізніше було прийнято Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність».

Наведене доводить те, що наша країна суттєво розширила сферу дії адвокатури, визнала її вихід за межі судової системи, підвищивши соціальний статус у суспільстві, а головне, закріпила бачення її як інституту.

Разом із тим багато проблем, пов'язаних із функціонуванням цього правозахисного інституту, залишаються невирішеними. В Україні тривають дискусії з приводу встановлення місця й ролі адвокатури у суспільстві, обговорюються як питання незалежності адвокатури від держави, зміцнення гарантій її діяльності, так і необхідність внесення змін до законодавства, що регулює організацію і діяльність адвокатури, приведення його у відповідність до міжнародних стандартів тощо. Пріоритетним напрямом реформування української адвокатури слід визнати її інституційний розвиток, заснований, з одного боку, на кращих традиціях адвокатури, вихованні поваги і довіри до цього правозахисного інституту суспільства і держави, а з другого – підвищенні вимог до професіоналізму адвокатів, їх відповідальності [3].

Однією із головних проблем реформування адвокатури в Україні стало ведення адвокатської монополії. Запровадження сьогодні виключної адвокатської монополії в Україні є питанням дискусійним. Експерти вказують на пряме порушення чинного законодавства, посиляючись на ст. 59 Конституції України, у якій зазначається, що «кожен є вільним у виборі захисника своїх прав» та рішення Конституційного Суду України «по справі Солдатова». Також вказується на порушення ст. 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод; основних принципів, прийнятих VIII Конгресом ООН, щодо ролі юристів.

Ініціатива закріпити адвокатську монополію в Основному Законі України викликала жваві дискусії ще на етапі розроблення законопроекту. Обговорення змін дедалі загострилося після реєстрації проекту в парламенті, і сьогодні питання залишається спірним. Адже не всі позитивно сприймають такі нововведення. Зокрема, експерти вказують на пряме порушення чинного законодавства, посиляючись на ст. 59 Конституції України, згідно з якою «кожен є вільним у виборі захисника своїх прав». Також вказується на порушення ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та Основних принципів щодо ролі юристів, прийнятих VIII Конгресом ООН [9].

Не в захваті від нововведень правозахисники, правозахисні організації, а надто громадяни. Як слушно зазначає правозахисниця Орина Бойко, раніше представляти інтереси громадян та юридичних осіб у цивільних та господарських справах могли будь-які особи за довіреністю: адвокати, які мають спеціальне свідоцтво про зайняття адвокатською діяльністю, або юристи, які мають

вищу юридичну освіту, або будь-які особи – родичі, знайомі тощо. Із прийняттям закону громадянин, залучений до судового процесу, який не зможе особисто ходити у судові засідання, буде змушений найняти адвоката [5].

На перший погляд ця норма є логічною. Адже адвокат – це фахівець, який має спеціальний дозвіл (ліцензію) для надання правової допомоги. За порушення адвокатом правил адвокатської етики адвоката може бути притягнуто до відповідальності. Тому ця норма дещо полегшить роботу суддям, яким легше вести процес із юридично обізнаною людиною [5].

Проте є й істотні недоліки. По-перше, введення цієї норми зовсім не означатиме, що українці будуть отримувати якісні адвокатські послуги. На жаль, реалії ринку надання юридичних послуг в державі такі, що високий гонорар та адвокатське свідoctво не завжди свідчать про належний рівень фахівця. По-друге, це призведе до збільшення витрат українців на судові процеси. Адже раніше у судових процесах могли брати участь звичайні юристи, які не мали адвокатського свідoctва і послуги яких були дешевші, ніж послуги адвокатів. По-третє, і найважливіше, ця норма болюсно вдарить по кишенях простих українців [5].

Щоб краще зрозуміти, що означає монополія адвокатури і які проблеми вона спричиняє, О. Бойко наводить такий приклад: літня жінка бажає звернутися до суду із позовом щодо захисту свого права власності. Вона – хвора, пенсіонерка, самостійно до суду ходити не може. До внесення змін у законодавство інтереси позивачки у суді могли представляти її діти, чоловік або знайома. Однак згідно з новим Законом вона буде змушена найняти адвоката, вартість послуг якого еквівалентна розміру кількох щомісячних пенсій. Тож ми поділяємо думку О. Бойко, що Закон суттєво обмежує доступ простих громадян до суду. Адже тепер окрім судового збору (який нещодавно було збільшено), вони будуть змушені відшукувати кошти на оплату послуг адвоката. Саме тому доцільність введення вказаної норми сумнівна. Бо навіть Європейський суд з прав людини дає можливість здійснювати представництво інтересів у суді будь-яким особам (а не лише адвокатам) [5].

Представники бізнесу та державних органів також не задоволені ново-введеннями. Проте альтернативну точку зору щодо своїх оновлених повноважень пропонують адвокати, зокрема, заступник Голови Національної асоціації адвокатів України (НААУ) В. Гвоздій, який прагне тим самим розвіяти основні міфи. Наприклад, щодо вислову «монополія адвокатури погана як принцип» він зауважує, що термін «монополія» ніколи не мав для бізнесу позитивної конотації і невдала метафора заклала певне упереджене ставлення до цього явища. Однак насправді йдеться про впорядкування ринку юридичних послуг та приведення його у відповідність до стандартів розвинених економік, таких як Німеччина, США, Великобританія та інші [4].

Саме в цих державах існує висока потреба в якійсній правовій допомозі, яка в умовах справедливого суду та верховенства права є запорукою розвитку бізнесу. Високих стандартів якості можна досягнути виключно за умови, якщо буде

встановлено жорсткі, однак прозорі механізми відповідальності учасників ринку, чітко врегульовані умови роботи на ринку, рівні для всіх, хто такі послуги надає. Без монополії досягти цього неможливо [4].

Таку позицію з огляду на національний менталітет, занепад економіки та неспокійну ситуацію в країні ми не підтримуємо. Не погоджується із наведеним аргументом В. Гвоздія і юрист-практик О. Куликов, думку якого частково поділяємо. Він пише, що саме слово «монополія» має негативне забарвлення, якщо йдеться про ринок послуг в умовах вільної економіки. Посилання на «європейський досвід» сьогодні використовується як щось однозначно правильне, беззаперечне і безпомилкове.

Прихильники монополії не враховують історію адвокатури західних демократій і її вплив на їх становлення. То була історія боротьби, вплив якої – колосальний. У нас же упродовж тривалого часу інститут адвокатури мав побічний характер і не сприяв формуванню культури прав людини, розвитку правової свідомості.

Навіть більше, О. Куликов переконаний, що адвокати країн ЄС не повинні в обов'язковому порядку вступати в єдину і безальтернативну організацію, яка має фактично необмежену владу над своїми членами. Країни ЄС принципово тим від України і відрізняються, що там діють державні та демократичні інститути. І якщо встановлення монополії адвокатури є еволюційним кроком, то на цей щабель українська адвокатура ще не ступила, так як перед цим слід знайти реальну незалежність від держави та довіру людей [7].

Основні проблеми монополії адвокатури сконцентровані на питанні: «Яким чином виграють клієнти від того, що в судах їхні інтереси представлятимуть виключно адвокати, та звідки державні органи з 2020 року братимуть кошти на оплату послуг адвоката?». Введення виключного адвокатського представництва призведе до зростання корупції при замовленні державними органами послуг адвоката. Штатні юристи, здійснюючі представництво інтересів державних органів, більше орієнтуються у справах відповідної установи.

Натомість адвокат не бере участі у підготовці рішення органу державної влади, виконанні договору, його укладанні. Адвокат переважно не володіє проблематикою питання. Тому на практиці виникне ситуація, за якої штатні юристи клієнта готуватимуть усі документи, а адвокат в суді лише їх зачитає. У чому ж тоді цінність адвоката в суді? Безперечно, реформуючи законодавство, потрібно враховувати досвід інших юрисдикцій.

Однак результати реформ останніх років дають підстави вважати, що практику, закони та звичаї інших країн не можна просто копіювати. Необхідно враховувати внутрішні фактори, особливості, економічну обстановку, готовність людей, бізнесу, держави, суспільства до змін та реальну потребу в них [8].

Отже, слід знайти позитивне вирішення проблеми монополії адвокатури, щоб закріплений в Основному Законі України принцип вільного вибору захисника не був знівельований.

Також залишаються невирішеними проблеми щодо: розвитку органів адвокатського самоврядування, доступу до адвокатської професії, збіль-

шення відповідальності за порушення правил адвокатської етики та проблеми, які пов'язані зі стажуванням та проходженням стажування.

Ще однією важливою проблемою в адвокатурі стало порушення адвокатами етичних норм та Правил адвокатської етики. Сьогодні актуалізуються проблеми, пов'язані з порушенням етичних норм адвокатами, а вони в свою чергу потребують негайного вирішення. Питання, чому адвокати, які отримали вищу юридичну освіту та свідоцтво адвоката, вчиняють дані правопорушення, а іноді й злочини, і що є причиною порушень прав та свобод людини послідовниками Феміди та хранителями справедливості у державі, наразі залишаються без відповіді. Безумовно, що однією із головних причин є низький морально-етичний рівень розвитку адвоката як особистості, відсутність моральних орієнтирів та сенсу людської справедливості, а відтак, й низькі показники дотримання морально-етичних норм, встановлених Правилами адвокатської етики, під час виконання службового обов'язку. Задля вирішення даного питання вважаємо доцільним звернутися до першоджерел адвокатської професії – до Alma Mater кожного майбутнього адвоката – до принципів вітчизняної юридичної освіти. Однією з проблем підготовки фахівця-правозахисника є недостатнє виховання у майбутніх юристів правової та морально-етичної свідомості вищими навчальними закладами України.

Другий аспект цієї проблеми, пов'язаний із падінням моралі і зростанням злочинності в державі. Проблема також полягає в тому, що у нашій країні через наявність великої кількості некомпетентних адвокатів, юристів, поступово втрачається повага до даної професії.

У Норвегії нараховується лише 3 вищих навчальних заклади, які готують юристів – в Осло, у Бергені та у Тромсе, у яких за 2010 рік з 4228 чол. (Осло) – 455 здали державний іспит та отримали диплом, з 1860 чол. (Берген) – 112 чол., а – з 471 чол. (Тромсе) – лише 38 чол. Майже така ж ситуація у Німеччині, де тільки 50% з усіх студентів юридичних вузів здали державний іспит та отримали диплом. В Україні ж нараховується близько 96 вузів, які готують спеціалістів у юридичній сфері, 95% з яких щороку отримують диплом, і при цьому тільки незначна частина з випускників отримують роботу за спеціальністю та стають компетентними та кваліфікованими адвокатами [2, с. 122].

Статистичні дані повідомляють про те, що рівень юридичної освіти та вимог, які висуваються до студентів, в Україні значно нижчий, ніж у розвинутих країнах світу, а тому й рівень кваліфікації та етичності вітчизняних адвокатів залишає бажати кращого.

Ще одним з чинників виникнення даної проблеми є наявність неефективних, форм відповідальності адвоката за порушення правил адвокатської етики та професійного обов'язку. Так, у Франції адвокат повідає за дії, пов'язані з виконанням професійного обов'язку. Насамперед, мова йде про цивільно-правову відповідальність, підстави для якої виникають як за межами процесу, так і в його рамках. У першому випадку – з неналежного виконання обов'язків адвоката при наданні консультацій, підготовки документів

і т.д. У другому – відповідальність виникає у разі помилкової оцінки адвокатом сутності справи, при порушенні ведення справи, неналежного виконання зобов'язань з надання допомоги під час процесу. Відповідальність адвоката гарантується законом у формі обов'язкового страхування професійної відповідальності.

Крім цивільно-правової відповідальності адвокат може бути підданий і дисциплінарним санкціям з боку асоціації адвокатів у вигляді попередження, догани, тимчасової заборони займатися адвокатською діяльністю строком не більше ніж на три роки, або як крайній захід – виключення з адвокатської асоціації. Причому виключений зі списків асоціації адвокат не може бути прийнятий на роботу в іншу асоціацію адвокатів [10, с. 129-130].

В першу чергу, потрібно унеможливити попадання в юридичну професію малокваліфікованих осіб. Для цього варто розробити додаткове випробування для абітурієнтів при вступі до юридичного вищого навчального закладу для визначення його морально-психологічної та правової свідомості. А також впровадити аналогічне випробування при здачі іспитів для отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю. Крім того, необхідно використовувати при вивченні таких дисциплін, як «Юридична деонтологія», «Адвокатура», «Цивільний процес», «Кримінальний процес», більше ситуативних задач, які підвищать рівень моральної та етичної готовності студента в майбутньому сумлінно та компетентно виконувати обов'язки, покладені на адвоката. Крім того, пропонується ввести до навчальної програми юридичних навчальних закладів таку обов'язкову навчальну дисципліну, як «Психологія», адже юрист, адвокат – це професія, тісно пов'язана із спілкуванням з людьми, із вирішенням питань, які мають надзвичайно велике значення для людини, а тому адвокат повинен добре орієнтуватися у психології особистості, аби не вчинити помилок та працювати ефективно, з дотриманням честі і гідності людей, з якими він співпрацює.

Важливо, щоб майбутній правозахисник був свідомим у виборі своєї професії, психологічно підготовлений до неї і міг в будь-яких умовах знайти правовий вихід із ситуації. Завдання сучасної юридичної освіти – підняти рівень компетентності адвоката та повернути повагу до даної професії. А на законодавчому рівні, варто посилити відповідальність адвоката за порушення свого професійного обов'язку та правил адвокатської етики, а також ввести інститут обов'язкового страхування професійної відповідальності. Крім того, важливо змінити вимоги до досвіду у юридичній сфері майбутнього адвоката при здачі іспитів для отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю з 2 років до 4. Це достатній час для отримання необхідних теоретичних та практичних навичок, вивчення особливостей, усіх нюансів професії адвоката, а також для пізнання самого життя, адже адвокат як особа, якій довіряють людську долю, повинен сам бути досвідченим в особливостях нашого буття. Це зумовить більш відповідальне та сумлінне ставлення адвокатів до своїх професійних обов'язків.

Висновки і пропозиції. Результати реформ останніх років дають підстави вважати, що практику, закони та звичаї інших країн не можна просто копіювати та імплементувати у внутрішнє законодавство. Гармонізація українського законодавства привела до великого кола дискусій щодо проблем пов'язаних із законодавством про адвокатуру, тому необхідно враховувати внутрішні фактори, особливості, економічну обстановку, готовність людей, бізнесу, держави, суспільства до змін та реальну потребу в них.

Отже, слід знайти позитивне вирішення проблеми монополії адвокатури, щоб закріплений в Основному Законі України принцип вільного вибору захисника не був знівельований. Однак згадуючи про проблеми введення адвокатської монополії варто зазначити, що введення монополії адвокатури є вагомим досягненням, перейманням позитивного досвіду високорозвинених держав світу. Така реформа дає змогу дійсно забезпечити надання якісної правової допомоги та введе судовий процес на новий рівень.

Все вищевикладене підводить до висновку, що вдосконалення законодавства про адвокатуру є одним наріжних каменів правової реформи в сенсі захисту прав людини. На сучасному етапі вкрай потрібна як суспільствам, так і її громадянам високопрофесійна, незалежна, а також

сильна в своїй єдності адвокатура, озброєна професійною методикою для виконання покладених на неї завдань.

Демократичною країною є та країна, яка має правозахисну професійну адвокатуру і при цьому надає їй всі можливості для виконання особливої функції – забезпечення захисту прав та свобод людини і громадянина, представництва інтересів особи в суді, а також надання правових консультацій.

Основною метою існування адвокатури, як інституту професійного захисту і представництва, є надання юридичної допомоги всім, хто такої потребує. Підвищення ефективності діяльності сучасної адвокатури, високий якісний рівень та доступність адвокатської допомоги для всіх верств населення – ось ті головні завдання, які разом повинні вирішувати державна влада і юридичне співтовариство.

Нині у парламенті перебуває велика кількість законопроектів, які так чи інакше дозволяють вирішити вищенаведені проблеми. Тому щоб вирішити проблеми щодо реформування законодавства про адвокатуру та адвокатську діяльність потрібно створити якісно нове законодавство, яке ввбрало в себе позитивний досвід країн ЄС з урахуванням всіх особливостей українського законодавства та реалій у нашій країні.

Список літератури:

1. Білоус К. Сутність адвокатської етики як необхідної умови здійснення адвокатом своєї діяльності / К. Білоус // Все для юристов. – 2010. – № 7. – С. 121-122.
2. Бойко О. «Адвокатська монополія» судової реформи: думка правозахисника / О. Бойко // Новинарня: український ньюз-рум. – 2016. – 9 червня [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://novynarnia.com/2016/06/09/advokatska-monopoliya-sudovoyireformi-dumka-pravozahisnika/>
3. Варфоломеева Т.В. Реформа адвокатури – запорука незалежного захисту прав і свобод людини / Т.В. Варфоломеева // Вісник академії адвокатури України. – № 19. – 2010 р. – С. 12-19.
4. Гловацький І.Ю. Адвокатура зарубіжних країн (Англія. Німеччина. Франція): навч. практ. посіб. / І.Ю. Гловацький. – Київ : Атіка, 2007. – 588 с.
5. Гудима Д. Чи лише адвокати можуть мати доступ до здійснення захисту та представництва у судах? / Д. Гудима // Юрид. вісн. України. – 2013. – № 26. – С. 12.
6. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – ст.
7. Кухнюк Д. Самоуправление УБ. юрицо с обязательным членством / Д. Кухнюк. – Юридическая практика. – № 26(548). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pravo.ua>
8. Литвинский Д.В. Французская граница адвокатской монополии [Электронный ресурс] / Д.В. Литвинский // Право.ru: справоч. прав. система. – Режим доступа: <http://pravo.ru/review/view/42278/> (дата обращения: 30.10.2015). – Загл. с экрана.
9. Міжнародні стандарти з протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму і розповсюдженню зброї масового знищення [Електронний ресурс]: рекомендації FATF, затв. пленар. засід. 16 лют. 2012 р. // Державна служба фінансового моніторингу України: офіц. веб-сайт. – Режим доступу: http://www.sdfm.gov.ua/content/file/site_docs/2012/22.03.2012/1.pdf (дата звернення: 30.10.2015). – Заголовок з екрана.
10. Минимальные стандартные правила обращения с заключёнными [Электронный ресурс]: приняты на первом Конгр. ООН по предупреждению преступности и обращению с правонарушителями, Женева, 1955 г. // Организация Объединенных Наций. – Режим доступа: http://www.un.org/ru/documents/decl_conv/conventions/prison.shtml (дата обращения: 17.11.2015). – Загл. с экрана.

Сталоверов В.Н.

Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко

ПРОБЛЕМЫ РЕФОРМИРОВАНИЯ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА О АДВОКАТУРЕ И АДВОКАТСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

Аннотация

Проанализированы основные проблемы реформирования законодательства об адвокатуре и адвокатской деятельности. Исследована Стратегией реформирования судостроительства, судопроизводства и смежных правовых институтов на 2015-2020 гг. Цель – выработка обоснованного научно-практического подхода к решению проблем, связанных с реформированием института адвокатуры. Выяснено, что в настоящее время существует много проблем по реформированию законодательства об адвокатуре.

Ключевые слова: адвокат, адвокатура, реформирования, этика, адвокатская этика, стажировки, порядок прохождения стажировки, адвокатское самоуправление, монополия, адвокатская монополия, проблемы реформирования.

Stalivierov V.M.

Taras Schevchenko National University of Kyiv

THE PROBLEMS OF REFORMATION THE LEGISLATION ABOUT ADVOCACY AND LAWYER ACTIVITY

Summary

The basic problem of reforming the legislation about advocacy and lawyer activity. Researched strategy for reforming the judiciary, the judiciary and related legal institutions in 2015-2020. The goal – to develop evidence-based scientific and practical approach to solving problems related to the reform of the legal profession. It has been found that at present there are many challenges to reform the law and the Advocacy Law.

Keywords: lawyer, lawyers, reform, ethics, legal ethics, training, probation order, advocate government monopoly, law monopoly reform challenges.